

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA**

z dnia 2014 r.

w sprawie nadania tytułu "Zasłużony dla Miasta Wałbrzycha"

Na podstawie art.18 ust.1 ustawy z dnia 18 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) oraz §7 ust.1 pkt.2 uchwały Nr XLVI/441/13 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 28 marca 2013 r. w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Wałbrzycha (Dz. Urz. Woj. Dolno. z 2013 r. poz. 3027 i 3028) uchwala się, co następuje:

- § 1. Nadaje się tytuł „Zasłużony dla Miasta Wałbrzycha” Pani Leokadii Słopieckiej.
- § 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Wałbrzycha.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
Wałbrzycha

Maria Anna Romańska

Uzasadnienie

Pani Leokadia Słopiecka urodziła się dnia 26 lutego 1920 roku w miejscowości Podstoła w województwie kieleckim. Od najmłodszych lat pracowała w gospodarstwie rolnym i opiekowała się młodszym rodzeństwem. Ukończyła szkołę podstawową, a także 5-letnią szkołę krawiecką w Kielcach i otrzymała dyplom mistrzowski. Z chwilą wybuchu wojny wróciła na wieś, gdzie wykonywała swój zawód. Jako krawcowa miała liczne kontakty ze swoimi klientami i pod przykrywką usług krawieckich podejmowała działalność konspiracyjną. Spotykały się u Niej w tym czasie AK-owcy i BCH-owcy. Ukończyła kursy sanitariuszki i łączniczki. W dniu 19 grudnia 1943 roku o świcie niemieckie wojsko otoczyło wieś. Sama z czteromiesięcznym synkiem i ojcem przebywała w tym czasie w domu. Niemcy mieli listę osób przewidzianych do aresztowania, w tym Pani Leokadii i jej męża. Po wejściu hitlerowców do mieszkania zaczęli katować ją i jej ojca, po czym wyrzucili ich na dwór, gdzie oddzielono ją od malutkiego dziecka. Wraz z nią wyciągnięto z innych domów 32 osoby – członków konspiracyjnych organizacji. Wraz z ojcem została przewieziona do więzienia w Kielcach. Ojca przetransportowano do Gross-Rosen i tam zamordowano. Panią Leokadię poddano torturom wypytując o organizację podziemną, nazwiska jej członków oraz miejsca ukrycia broni. W wyniku tortur została częściowo sparaliżowana, a liczne obrażenia na ciele nie goiły się. Została przewieziona do obozu w Rawensbruck, gdzie przeszła różne okropności tego miejsca.

Po wojnie Pani Leokadia Słopiecka osiedliła się wraz z mężem na wsi w pobliżu Wałbrzycha, gdzie prowadziła gospodarstwo rolne, a w 1950 roku przeniosła się do Wałbrzycha. Po krótkim czasie pobytu w Wałbrzychu ponownie objęła z mężem gospodarstwo rolne. W 1980 roku oddając gospodarstwo rolne w zamian za rentę podjęła pracę w zakładach mięsnych, gdzie przepracowała kolejnych 10 lat. Przez 25 lat była ławnikiem w sądzie rejonowym. W 2005 roku została w Wałbrzychu Wolontariuszem Roku, gdzie motto swojej działalności społecznej określiła powiedzeniem: "Chcę być potrzebna do końca moich dni". Obecnie jest Przewodniczącą Dolnośląskiego Stowarzyszenia Opieki nad Byłymi Więźniami Politycznymi Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych, gdzie prawie od 20 lat współpracuje z młodzieżą ze Szkoły Jack Steinberger Gymnasium z Bad Kissingen opiekując się ludźmi, którzy w szczególny sposób ucierpieli w II wojnie światowej. Spotkania młodzieży niemieckiej z podopiecznymi są prowadzone systematycznie w każdym roku. Mocno popiera wszelkie działania zmierzające do utrwalania pokojowego współżycia narodów naznaczonego wzajemną tolerancją.

Archiwum Historii Mówionej Ośrodka KARTA i Domu Spotkań z Historią w Warszawie w cyklu: Zapomniani świadkowie XX wieku, zarejestrowało Jej ponad 2-godzinne nagranie dotyczące przeżyć z okresu wojennego. Wielokrotnie wyróżniana za pracę społeczną. Posiada m.in. Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Oświęcimski, Złotą Odznakę Honorową Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższe uzasadnia przyznanie Pani Leokadii Słopieckiej tytułu Zasłużony dla Miasta Wałbrzycha.